

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 12C/276/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8114221201
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 12. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Alena Paveleková
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2014:8114221201.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou Mgr. Alenou Pavelekovou v právnej veci žalobcu: U. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. XX, U., právne zastúpeného JUDr. Ladislavom Lukáčom advokátom so sídlom v Prešove, Hlavná 19, proti žalovaným: 1./ U. R., U. P. X, U., 2./ A. R., nar. XX.XX.XXXX, Č. XX, U., 3./ J. W., nar. XX.XX.XXXX, U. P. X, U., 4./ J. Š., nar. XX.XX.XXXX, U. P. X, U., 5./ I. L. W., M. XX.XX.XXXX, U. P. X, U., 6./ L. W., nar. XX.XX.XXXX, U. P. X, U., všetkých právne zastúpených PALŠA A PARTNERI ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA spol. s.r.o., so sídlom Prešov, ul. Masarykova 13, IČO: 36 492 086, o náhradu za užívanie nehnuteľnosti, takto

rozhodol:

návrh na prerušenie konania **z a m i e t a**,

žalobu **z a m i e t a**,

žalobca **j e p o v i n n ý** nahradiť žalovaným v 1. až 6.rade trovy konania 4.567,82 eur na účet ich právneho zástupcu, v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 23.2.2009 (pôvodne vedenej pod sp.zn. 12C 51/2009) v súlade so zmenou žaloby zo dňa 9.3.2009 sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovaným v 1./ a 2./ rade zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu vo výške 1.726,26 eur so 6 % ročným úrokom z omeškania od 23.2.2009 do zaplatenia a žalovaným v 3./ a 4./ rade (v priebehu konania žalovaný v 3. rade J. W. zomrel, jeho jedinou dedičkou je žalovaná v 4. rade) zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu vo výške 1.726,26 eur so 6 % ročným úrokom z omeškania od 23.2.2009 do zaplatenia, žalovanému v 5./ rade zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 1.768,85 eur so 6 % ročným úrokom z omeškania od 23.2.2009 do zaplatenia, žalovaným v 6./ a 7./ rade zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu vo výške 1.768,85 eur so 6 % ročným úrokom z omeškania od 23.2.2009 do zaplatenia a náhrady trov konania.

Svoju žalobu odôvodnil tým, že je vlastníkom nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXXX nachádzajúcich sa v k.ú. U., okrem iného aj parcely č. XXXX - zastavaná plocha a nádvorcia o výmere 215 m² na ktorej je postavený bytový dom súp. č. XXXX, zapísaný na LV č. XXXX, ktorého spoluvlastníkmi sú žalovaní v 1./ až 7./rade. (v čase rozhodovania súdom v 1./ až 6./ rade). Žalovaní nadobudli vlastníctvo k bytom a k spoločným častiam na zariadení bytového domu na základe zmlúv o prevode vlastníctva k družstevnému bytu a Bytovým družstvom Prešov. Uviedol, že na základe žiadosti Okresného výstavbového bytového družstva v Prešove, č. 13/69-De zo dňa 23.7.1969 o povolení výstavby 10 x 4 bytových jednotiek na ul. Sabinovskej v Prešove, vydal Odbor výstavby a vodného hospodárstva MsNV Prešov rozhodnutie č. 5963/69-SI zo dňa 30.10.1969, ktorým sa povolilo investorovi vykonať výstavbu. Na predmetnú výstavbu bolo útvaram územného plánu a architektúry vydané územné rozhodnutie, pod. č. ÚÚPaA:

5539/69 zo dňa 12.9.1969. V rozhodnutí o povolení výstavby, zo dňa 30.10.1969 čl. 9), je uvedené, že investor previedol majetko-právne usporiadanie nehnuteľností a toto doložil k žiadosti o stavebné povolenie. Investor však toto usporiadanie nepreviedol. Okresný podnik bytového hospodárstva prevzal do správy od ONV Prešov bytové domy postavené na parcele EN č. XXXX, na základe Hospodárskej zmluvy č. 345/75, k 1.11.1972, bez pozemku. V snahe vysporiadať vzťah k predmetným pozemkom, požiadal Okresný podnik bytového hospodárstva dňa 7.8.1987 finančný odbor ONV Prešov o vydanie deklaratórneho rozhodnutia o vlastníctve parcely EN XXXX v prospech Čsl. Štátu - ONV Prešov a následne na prevod na Okresný podnik bytového hospodárstva. ONV Prešov vydalo osvedčenie o nadobudnutí vlastníctva k veci podľa § 453 ods. 2 Občianskeho zákonníka, na základe ktorého pripadli do vlastníctva nehnuteľnosti zapísané v zápisnici č. XXX, k.ú. Prešov. Dňa 26.10.1993 požiadalo Bytové družstvo Prešov o zápis bytových domov na parcelách č. XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX s tým, že sa jedná o bytové domy dané do užívania v roku 1973. Mestský úrad vydal dňa 26.8.1993 potvrdenie o prideli súpisných čísel.

Žalobca poukázal nato, že až do vyporiadania vzťahu podľa § 135c Občianskeho zákonníka sa žalovaní bezdôvodne obohacujú na jeho úkor. Zdôraznil, že na základe Listiny základných práv a slobôd, Ústavy SR ako aj Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, má nárok na náhradu za nútené obmedzenie vlastníckeho práva. Žalovaní sa obohacujú o čiastku, ktorú by žalobca dosiahol za prenájom tohto pozemku. V odôvodnení žaloby si uplatňoval voči žalovaným vydanie bezdôvodného obohatenia za užívanie nehnuteľnosti, par. č. KN č. XXXX, nachádzajúcej sa v kat. území Prešov v období od 23.2.2007 do 23.2.2009 vrátane stavbou vo vlastníctve žalovaných. Výšku bezdôvodného obohatenia stanovil znalec Ing. L. F. za rok 2007 - nájomné vo výške 12,08 eur/m² za rok 2008, znalec Ing. T. N. U. vo výške 14,77eur/m². Za 215 m² užívanie nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobcu je bezdôvodné obohatenie za obdobie od 23.2.2007 do 31.12.2007 vrátane spolu 312 dní vo výške 2.220,07 eur a za obdobie od 1.1.2008 do 20.2.2009 vrátane spolu 420 dní vo výške 3.654,06 eur spolu v sume 5.874,13 eur.

Žalovaní so žalobou nesúhlasili. Namietali, že nárok žalobcu je potrebné posudzovať podľa špeciálneho právneho predpisu - zák. č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších právnych predpisov, kde v zmysle ust. § 23 ods. 5, ak vlastník domu nie je vlastníkom pozemku, vzniká k pozemku právo zapovedajúce vecnému bremenu, ktoré sa zapíše do katastra nehnuteľností. Preto poukazovali nato, že sa voči žalobcovi nemohli nijako obohatiť, keďže právny titul užívania im vznikol zo zákona. Poukázali na to, že na základe žalôb žalobcu na tunajšom súde sú vedené iné konania totožných účastníkov, pravdepodobne aj o totožnej veci. Nároky žalobcu sú v žalobách inak nazvané, pričom v tomto konaní ide aj o to isté časové ohraničenie nároku. Keďže súd nie je viazaný právnym zdôvodnením veci navrhli, aby sa súd zaoberal aj touto otázkou. Rovnako namietali aj spôsob výpočtu žalobcovho nároku a správnosť takéhoto výpočtu. Obsah oboch predložených znaleckých posudkov považovali za zavádzajúci, nakoľko znalec stanovil hodnotu pozemkov v roku 2007, akoby tieto parcely neboli zastavané. Znalec ocenil parcelu o výmere 215 m² na hodnotu 690.253,20 Sk, pričom žalobca nadobudol všetky pozemky, aj tie nezastavané v tom istom roku za hodnotu 220,-Sk/m². Čo sa týka druhého znaleckého posudku - znalec ohodnocoval - právo strieť právo prechodu cez objekt, pritom cez zastavaný pozemok nie je reálne možný prechod, preto postup znalcov považovali za neobvyklý. V priebehu konania vzniesli námietku premlčania vo vzťahu k uplatňovanému nároku odôvodňovanému, ako náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva. Uviedli, že nemali „právo voľby“ na rozdiel od samotného žalobcu, pretože oni, resp. ich právni predchodcovia ako vlastníci bytov, nadobudli byty dobromyseľne a v čase, keď nemohli ani len tušiť, že v budúcnosti na základe nejakého súdneho rozhodnutia bude vlastníkom pozemkov niekto iný ako vlastníci bytov. Na druhej strane žalobca si musel byť vedomý právnych dôsledkov svojho rozhodnutia nadobudnúť predmetnú parcelu zastavanú bytovým domom, pričom jeho voľba bola úplne slobodná. Ďalej poukázal na to, že žalovaní s predmetným majetkom nespôsobujú nikomu žiadnu škodu a ani s predmetnou parcelou - pozemkom nevznikajú žiadne náklady. Žalobca však svoje vlastnícke právo „zneužíva“, keď chce na úkor žalovaných nezákonným spôsobom profitovať, pričom takýto zámer už mal asi pri nadobúdaní predmetného nehnuteľného majetku. Práve z dôvodu zamedzenia takémuto stavu (iný vlastníci pozemku ako vlastníci bytov) zákonodarca predvídavo zriadil špeciálnou právnou normou zákonné vecné bremeno v prospech pozemkov nachádzajúcich sa pod bytovým domom, ako aj k príslušným a súvisiacim pozemkom, pričom v danom prípade zákonodarca vyriešil tzv. stret dvoch rovnocenných práv chránených Ústavou Slovenskej republiky t.j. práva vlastníka pozemku pod bytovým domom a vlastníckeho práva vlastníka bytu a to, v prospech vlastníctva bytov, čo je pochopiteľné vzhľadom na významný sociálny charakter tohto základného práva.

Súd vo veci po vykonanom dokazovaní vykonanom v neprítomnosti žalobcu v zmysle ust. § 101 ods. 2 O.s.p., rozhodol rozsudkom č.k. 12C 51/2009 - 107 zo dňa 23.10.2009, ktorým žalobu zamietol, proti tomu rozhodnutiu podal odvolanie žalobca. Odvolací súd uznesením č.k. 5Co 108/2010 - 160 zo dňa 17.3.2011 zrušil rozhodnutie súd prvého stupňa poukazujúc na to, že súd prvého stupňa vykonal pojednávanie napriek riadnemu ospravedlneniu žalobcu a jeho nesúhlasu s pojednávaním v jeho neprítomnosti, hoci dôvod neprítomnosti doložil dôkazom o svojej práceneschopnosti. Rozhodnutie súdu prvého stupňa tak znamenalo podľa vyjadreného právneho záveru odvolacieho súdu neprípustný zásah do základného práva účastníka konania osobne sa zúčastniť pojednávania, čím došlo k naplneniu hypotézy právnej normy, obsiahnutej v ustanovení § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

Súd prvého stupňa doručil účastníkom prostredníctvom právnych zástupcov uznesenie odvolacieho súdu a vytyčil termín pojednávania, keďže boli splnené všetky podmienky zabezpečenej účasti všetkých účastníkov konania, vykonal dokazovanie oboznámením s písomnými vyjadreniami účastníkov konania a ďalšími listinnými dôkazmi, a to: LV č. XXXXX k.ú. Prešov, LV č. XXXX k.ú. U., kópiou katastrálnej mapy z 1.10.2008, rozhodnutím odboru výstavby a vodného hospodárstva z 30.10.1969, žiadosťou o zápis do katastra nehnuteľnosti zo dňa 26.10.1993, znaleckým posudkom znalca I. L. F., znalca Ing. T. N., ale opäť vo veci rozhodol rozsudkom zo dňa 11.10.2011 č.k. 12C 151/2009 - 215, ktorým žalobu zamietol ale uviedol, že o trovách konania bude rozhodnuté po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Aj proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodoval Krajský súd v Prešove, pričom rozsudkom zo dňa 23.8.2012, č.k. 5Co 133/2011 potvrdil rozsudok súdu 1. stupňa.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie a navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, lebo dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu je zmätočný a nepreskúmateľný. Dovolací súd rozhodnutím č. k. 6Cdo 230/2013 zo dňa 20.6.2014 zrušil rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. č. k. 5Co 133/2011 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 11.10.2011 č. k. 12C 151/2009 - 215.

Dovolací súd dospel k záveru, že v predmetnej veci rozhodnutia nižších stupňov nezodpovedajú požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení. Uviedol, že súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že nárok žalobcu je premlčaný bez toho, aby si ujasnil predovšetkým jeho právnu povahu (okrem toho, že ide o právo majetkové, ktoré sa premlčuje). Nevysporiadal sa náležite, neodôvodnil právnu povahu uplatneného nároku, najmä či toto právo má povahu jednorazového plnenia alebo povahu renty a prečo. Premlčacia doba sa totiž posudzuje u každého tohto práva rozdielne. Vôbec sa nevysporiadal s argumentmi prednesenými žalobcom. Čo sa týka rozhodnutia odvolacieho súdu, tu dovolací súd poukázal na to, že v odôvodnení rozhodnutia konštatoval správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvého stupňa a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia prvostupňového súdu doplnil, že v predmetnej veci existuje právny dôvod, na základe ktorého žalovaní užívajú pozemok žalobcu, a bez bližšieho odôvodnenia. Konštatoval, že finančná náhrada za obmedzenie vlastníckeho práva za zriadenie vecného bremena má povahu jednorazového plnenia. Nevysporiadal sa s odvolacími námietkami žalobcu, najmä s jeho tvrdením, že predmetom konania nebola jednorazová náhrada za zriadenie vecného bremena, ale náhrada za nútené obmedzenie vlastníckeho práva za vymedzené časové obdobie. Nezohľadnil ani existenciu ďalších sporov žalobcu totožných v obdobných právnych veciach, najmä však konanie vedené na Okresnom súde Prešove pod sp.zn. 29C 316/2007, v rámci ktorého bol vydaný aj nález ÚS SR IV. 70/2011, podľa ktorého základné právo U. T. podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd rozsudkom Krajského súdu Prešov sp. zn. 1Co 12/2010 z 21.4.2010, ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu Prešov č.k. 29C 316/07 z 21.10.2009 vo výroku o zamietnutí žaloby o 33.328 eur s príslušenstvom porušené boli. V ďalšom, že sa ani nevysporiadal s názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uvedeným v rozhodnutí sp.zn. 4Cdo 89/2008 z 21.12.2009, ani s ďalšími názormi uvedenými v rozhodnutiach, na ktoré žalobca poukazoval už v odvolaní.

Dovolací súd poukázal na to, že bez predchádzajúceho zhodnotenia vyššie uvedených skutočností, sú skutkové a právne závery odvolacieho súdu v predmetnej veci zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné

s článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, a odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nespĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p., v spojení s § 211 ods. 2 O.s.p.). V ďalšom dovolací súd poukázal však na to, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument uvedený v opravnom prostriedku (ale len na taký, ktorý je pre rozhodnutie veci relevantný, ktorý zostal sporný), rozsudok odvolacieho súdu v predmetnej veci sa práve týmto rozhodujúcimi skutočnosťami nezaoberal. Absenciou náležitého odôvodnenia bola žalobcovi súčasne odňatá možnosť v podanom mimoriadnom opravnom prostriedku náležite skutkovo a právne argumentovať proti jeho záverom v tom smere, keďže rovnakou vadou, podľa dovolacieho súdu trpel aj rozsudok súdu prvého stupňa, dovolací súd ho taktiež zrušil a vec vrátil Okresnému súdu Prešov na ďalšie konanie.

Toto ďalšie konanie je vedené v konaní vedenom pod sp. zn. 12C 276 /2014.

Po doručení rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 6Cdo 230/2013 zo dňa 20.6.2014, sa žalovaní vo veci vyjadrili a opätovne navrhli po prejednaní veci žalobu v celom rozsahu ako neodôvodnú zamietnuť a priznať náhradu trov konania. Poukázali na to, že Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd zrušil rozsudok krajského súdu a rozsudok okresného súdu jednoznačne len z dôvodov procesnoprávných a nie hmotnoprávných. Žalovaní dali najmä do pozornosti skutočnosť, že i dovolací súd mal možnosť sám zhodnotiť existenciu ďalších sporov žalobcu v totožných, respektíve obdobných právnych veciach, vo vyjadrení k dovolaniu boli spomenuté s tým, že ak tak dovolací súd neurobil, stalo sa tak, pretože zrejme nedisponoval aktuálnymi informáciami. Čo sa týka rozhodovania vo veci vedenej pod sp. zn. na tunajšom súde sp. zn. 29C 316/2007 poukázali na to, že konanie sa týka iných účastníkov a podľa ich informácií o stave predmetného konania je zrejme, že pasáž, ktorá sa týka práve obdobného predmetu konania, ako v tejto právnej veci, je toho času už právoplatná s tým, že nárok žalobcu nebolo možné priznať aj z toho dôvodu, že nároky smerujúce k náhrade za užívanie nehnuteľností, na ktorých bolo zriadené vecné právo podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z.z. je možné kvalifikovať ako jednorazové. Čo sa týka rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 89/2008, k tomu uviedli, že touto problematikou sa síce súdy v predchádzajúcom konaní priamo a odkazmi na toto rozhodnutie zaoberali, ale nevysporiadali sa s totožnou otázkou, navyše predmetné konanie sa týka iného právneho vzťahu, aj iných účastníkov konania. Naopak, v iných rozhodnutiach tunajších súdov, ktoré boli vyhlásené v iných konaniach, kde však išlo o osobu totožného žalobcu a na strane žalovaných o susediace parcely, na ktorých sú postavené bytové domy mestskej časti Pod Skalkou v Prešove, sú už zväčša právoplatné a vykonateľné a boli aj predmetom preskúmania Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Ústavným súdom Slovenskej republiky, došlo predmetnými senátmi súdov v oboch stupňoch k relevantnému vysporiadaniu sa aj s touto právnou problematikou. Poukázali na to, že aj vo vyjadrení k dovolaniu označili tieto totožné konania a zvlášť poukázali na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 227/2012 (vo veci vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 14C 51/2009 a na Krajskom súde v Prešove pod sp.zn. 4Co 66/2012), kde Ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa (totožná osoba so žalobcom v tejto právnej veci) a vyslovil, že záver, že finančná náhrada za vznik vecného bremena - jednorazová, je ústavne akceptovateľný názor.

Vo veci sa vyjadril aj žalobca a potvrdil, že žalovaní vo svojom vyjadrení pravdivo uvádzajú, že v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 6Cdo 230/2013 zo dňa 20.6.2014, došlo k zrušeniu rozhodnutia súdu prvého stupňa a druhého stupňa, z dôvodu nedostatočného odôvodnenia. Avšak vyjadril nesúhlas s tým názorom žalovaných, že dovolací súd nezohľadnil „existenciu ďalších sporov žalobcu totožných, respektíve v obdobných právnych veciach“, uvádzaných v ich vyjadrení k dovolaniu, nakoľko boli uvádzané na strane 5 rozhodnutia sp. zn. 6Cdo 230/2013 zo dňa 20.6.2014. Vo vzťahu k základnej právnej otázke, teda k náhrade za obmedzenie vlastníckeho práva - nemožnosť užívať pozemok zastavaný stavbou, na ktorom viazne zákonné vecné bremeno, žalobca poukázal na ustálenú rozhodovaciu činnosť Okresného súdu Bratislava I, Okresného súdu Bratislava II, Krajského súdu v Trnave a Krajského súdu v Bratislave, z ktorých vyplýva, že vlastníckeho práva, ktorý je zaťažený zákonným vecným bremenom, má právo na náhradu za nútené obmedzenie vlastníckeho práva za vymedzené časové obdobie (nie na jednorazovú náhradu), práve s poukazom na článok 20 ods. 4 Ústavy SR. Žalobca na svoju podporu predložil rozhodnutia okresných súdov a krajských súdov. Poukázal najmä na rozhodnutie Okresného súdu Banská Bystrica v rozsudku sp. zn. 8C 98/2009 zo dňa 5.3.2014 v ktorom je vyjadrené „v súvislosti s citovaným čl. 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, by výklad citovaného ustanovenia § 4 ods. 2 zákona č. 66/2009 Z.z. tak, ako ho prezentoval odporca, bolo v

rozpore so základnou otázkou, že obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere a za primeranú náhradu, zvlášť, ak z citovaného ustanovenia vyplýva dočasnosť takéhoto obmedzenia výkonu vlastníckeho práva, ale absentuje doba, dokedy je povinný subjekt povinný dať podnet na pozemkové úpravy, prípadne zmluvne dojednať iné právo, ktoré zákon tiež nejakým spôsobom nešpecifikuje (§ 4 ods. 1).“ Ďalej žalobca poukázal na to, že rozdielne rozhodovanie rôznych senátov, či samosudcov krajských súdov v obdobných veciach je nežiaduce a môže spôsobiť nezákonnosť príslušného súdneho rozhodnutia pre porušenie práva na spravodlivý proces, zakotvený v čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Pokiaľ teda konajúci súd posúdi žalobcom uplatnený nárok doručený súdu dňa 23.2.2009 na náhradu za nútené obmedzenie vlastníckeho práva za vymedzené časové obdobie od 23.2.2007 do 20.2.2009, s poukazom na článok 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a s poukazom na všeobecnú trojročnú premlčaciu dobu v zmysle ustanovenia § 101 Občianskeho zákonníka, v súlade s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo 230/2013 zo dňa 20.6.2014 tak, že návrhu žalobcu vyhovie, je nesporné, že súd nebude konať v rozpore so zákonom.

Súd vo veci opakovane vykonal dokazovanie obsahom spisu 12C 51/2009, a to s návrhom, výpisom listu vlastníctva č. XXXXX zo dňa 2.2.2009, výpisom listu vlastníctva č. XXXX zo dňa 14.2.2009, kópiou katastrálnej mapy zo dňa 1.10.2008, rozhodnutím odboru výstavby zo dňa 30.10.1969, žiadosťou o zápis do katastra nehnuteľností zo dňa 26.10.1993, znaleckým posudkom I. L. F. č. XX/XXXX, geometrickým plánom zo dňa 15.10.2007 vypracovaným Jozefom Bučkom, znaleckým posudkom I. T. N. č. XXX/XXXX a jeho prílohami, kúpnu zmluvou o prevode vlastníckeho práva k družstevnému bytu a garáži týkajúcej sa nájomcu J. W., N. C., I. L. W. J. L. L. W., U. R., J. Š.F., rozsudkom Krajského súdu v Prešove 13C 52/2009 zo dňa 28.6.2012, rozhodnutím Krajského súdu v Prešove zo dňa 25.9.2013, rozsudkom Okresného súdu Prešov 13C 52/2009 - 173 zo dňa 1.12.2010, rozhodnutím Okresného súdu Prešov sp. zn. 28C 51/2009 zo dňa 28.5.2014, rozhodnutím Okresného súdu Prešov vo veci sp. zn. 14C 51/2009 zo dňa 8.4.2011 a rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 13Co 16/2014 - 328 zo dňa 14.10.2014, rozhodnutím Okresného súdu Prešov č. k. 8C 208/2011 - 211 zo dňa 11.6.2014, ako aj ostatným obsahom spisu a zistil tento skutkový stav :

V konaní nebolo sporné, že žalobca je výlučným vlastníkom nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXXX, k.ú. U., parc. KN XXXX - zastavané plochy a nádvorja, k.ú. U., o výmere 215 m². Tieto nehnuteľnosti nadobudol okrem iných na základe kúpnej zmluvy, ktorej vklad bol povolený vkladovým konaním č. F. XXX/XXXX, čo mal súd preukázané z výpisu listu vlastníctva č. XXXXX.

Na parcele KN č. XXXX sa nachádza bytový dom súpisné číslo XXXX, v ktorom žalovaní vlastní jednotlivé bytové jednotky a v spoluvlastníctve na spoločné časti a zariadenia domu, ako to vyplýva z výpisu LV č. XXXX. Žalovaní v 1. až 4. rade nadobudli vlastnícke právo k bytom a spoluvlastníctvo k spoločným častiam a zariadeniam domu na základe zmlúv o prevode vlastníctva k družstevnému bytu s Bytovým družstvom. Žalovaní v 5. a 6. rade od predchádzajúceho vlastníka kúpnu zmluvou zo dňa 15. decembra 2005.

Bytový dom bol postavený začiatkom 70-tych rokov Okresným výstavbovým bytovým družstvom v Prešove.

Žalobca k svojmu návrhu priložil znalecký posudok vypracovaný pred začatím konania dňa 11.11.2007, ktorý vyhotovil znalec z odboru stavebníctvo - odvetvie oceňovanie nehnuteľností, pozemné stavby, oceňovanie stavebných prác I. L. F. V znaleckom posudku č. XXX/XXXX určil všeobecnú hodnotu, okrem iných parciel aj parcely č. 1510, vychádzajúc z výmery určenej geometrickým plánom č. XXX/XXXX zo dňa 15.10.2007, overeného dňa 24.10.2007 Správou katastra v Prešove, vyhotoveného na rozdelenie pozemkov č. 1518/2 až 1518/39. Výšku nájomného znalec stanovil na rok 2007 sumou 364,- Sk za m². Znalec ocenenie vykonal metódou polohovej diferenciacie, ktorú odôvodnil ako jedine vhodnú, pretože objektívne umožňuje určiť jej skutočnú hodnotu vzhľadom na druh pozemku jeho využitie a miestne pomery a technické vybavenie ako aj situovanie v danej lokalite. Znaleckým posudkom znalca I. T. N. č. XXX/XXXX bola stanovená všeobecná hodnota a nájom pozemkov - okrem iných aj parc. KN XXXX ku 2.10.2008. Výšku nájomného znalec stanovil na rok 2008 sumou 511,67 Sk za m².

Bezdôvodné obohatenie žalobca, ako označil uplatňovaný nárok v svojom žalobnom návrhu (č. listu spisu 4 žaloby), uplatňoval za obdobie od 23.2.2007 do 23.2.2009.

V priebehu konania žalobca zmenil dôvody uplatňovaného nároku s poukazom na Nález Ústavného súdu SR sp.zn. IV. ÚS 70/2011 zo dňa 23.6.2011, majúc za to, že uvedený právny názor sa v plnej miere vzťahuje aj na predmetné konanie. Zmenil právnu argumentáciu uplatňovaného nároku, že ide o náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva za obdobie od 23.2.2007 do 23.2.2009.

Na základe uvedeného súd právne uzatvára:

Podľa článku 11 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd - ústavného zákona č. 23/1991 Zb. vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné len vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za náhradu.

Podľa článku 20 ods. 1 Ústavy SR, každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa článku 20 ods. 3 Ústavy SR, vlastníctvo zaväzuje. Nemožno ho zneužiť na ujmu práv iných alebo v rozpore so všeobecnými záujmami chránenými zákonom. Výkon vlastníckeho práva nesmie poškodzovať ľudské zdravie, prírodu, kultúrne pamiatky a životné prostredie nad mieru ustanovenú zákonom.

Podľa článku 20 ods. 4 Ústavy SR, vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za primeranú náhradu.

Podľa článku 20 ods. 5 Ústavy SR, iné zásahy do vlastníckeho práva možno dovoliť iba vtedy, ak ide o majetok nadobudnutý nezákonným spôsobom alebo z nelegálnych príjmov a ide o opatrenie nevyhnutné v demokratickej spoločnosti pre bezpečnosť štátu, ochranu verejného poriadku, mravnosti alebo práv a slobôd iných. Podmienky ustanoví zákon.

Podľa § 135c ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej OZ), ak niekto zriadi stavbu na cudzom pozemku, hoci na to nemá právo, môže súd na návrh vlastníka pozemku rozhodnúť, že stavbu treba odstrániť na náklady toho, kto stavbu zriadil (ďalej len vlastník stavby).

Podľa § 135c ods. 2 OZ, pokiaľ by odstránenie stavby nebolo účelné, prikáže ju súd za náhradu do vlastníctva vlastníkovi pozemku, pokiaľ s tým vlastníkom pozemku súhlasí.

Podľa § 135c ods. 3 OZ súd môže usporiadať pomery medzi vlastníkom pozemku a vlastníkom stavby aj inak, najmä tiež zriadiť za náhradu vecné bremeno, ktoré je nevyhnutné na výkon vlastníckeho práva k stavbe.

Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v platnom znení, tento zákon upravuje spôsob a podmienky nadobudnutia vlastníctva bytov a nebytových priestorov v bytovom dome, práva a povinnosti vlastníkov týchto bytových domov, práva a povinnosti vlastníkov bytov a nebytových priestorov, ich vzájomné vzťahy a práva k pozemku.

Podľa § 23 ods. 5 cit. zákona, ak vlastník domu nie je vlastníkom pozemku, vzniká k pozemku právo zodpovedajúce vecnému bremenu, ktoré sa zapíše do katastra nehnuteľností.

Podľa § 151n ods. 1 OZ vecné bremená obmedzujú vlastníka nehnuteľnej veci v prospech niekoho iného tak, že je povinný niečo trpieť, niečoho sa zdržať alebo niečo konať. Práva zodpovedajúce vecným bremenám sú buď spojené s vlastníctvom určitých nehnuteľností alebo patria určitej osobe.

Podľa § 100 ods. 1 OZ právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 100 ods. 2 OZ premlčujú sa všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva. Tým nie je dotknuté ustanovenie § 105. Záložné práva sa nepremlčujú skôr, než zabezpečená pohľadávka.

Podľa § 101 OZ pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je 3 ročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Podľa § 111 OZ, zmena v osobe veriteľa alebo dlžníka nemá vplyv na plynutie premlčacej doby.

V konaní bez akýchkoľvek pochybností je preukázané, že žalobca je vlastníkom pozemku parc. KN č. XXXX - zastavané plochy a nádvoria vo výmere 215 m² vedeného v LV č. XXXXX pre k. ú. U.. Na uvedenom pozemku je postavený bytový dom súp. č. XXXX, ktorého podľa LV č. XXXX pre k. ú. U. je vlastníctvom žalovaných. V konaní nebolo popierané či spochybňované to, že byty žalovaní nadobudli kúpnyimi zmluvami z roku 1994. Žalovaní v 5. a 6. rade od predchádzajúceho vlastníka kúpnu zmluvou zo dňa 15. decembra 2005. V liste vlastníctva je zaznamenané aj to, že k pozemku je zriadené vecné bremeno podľa § 23 ods. 5 zák. č. 182/1993 Z. z.

Na základe vyššie citovaných ustanovení zákona č. 182/1993 Z.z. zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, pokiaľ vlastník bytového domu nebol vlastníkom pozemku, čo sa týka aj tejto posudzovanej veci, vzniklo k pozemkom právo zodpovedajúce vecnému bremenu, zavedený bol tzv. špeciálny režim. Toto právo vzniklo zo zákona a je aj zapísané v katastri nehnuteľností. Podľa súdu teda žalovaní užívajú predmetné nehnuteľnosti v súlade so zákonom. Na užívanie týchto nehnuteľností žalovaných oprávňuje vecné bremeno, vzniknuté zo zákona. Zákon upravuje vzťah medzi vlastníkom bytu resp. bytov a vlastníkom pozemku, na ktorom tento bytový dom stojí.

Z § 23 ods. 5 cit. zákona vyplýva, že ak vlastník bytového domu nie je aj vlastníkom pozemku, pričom nie je možné vyriešiť tento vzťah postupom podľa § 23 ods. 1 až 4, vzniká zo zákona k pozemku právo zodpovedajúce vecnému bremenu v prospech vlastníka bytového domu.

Zákon o vlastníctve bytov a nebytových priestorov pri citovanom ustanovení odkazuje na § 151n a násl. OZ, ktorý stanovuje, v čom spočíva právo zodpovedajúce vecnému bremenu, a to, že vlastník pozemku je povinný niečo trpieť, niečoho sa zdržať alebo niečo konať, pričom v danom prípade je obsahom tohto vecného bremena povinnosť žalobcu strpieť užívanie jeho pozemku tým, že je na ňom postavený bytový dom. Keďže v danom prípade súd neriešil spôsob vyporiadania vlastníka pozemku a vlastníkov stavby, čo vyplýva aj z petitu žaloby, pretože táto skutočnosť už bola vyriešená zákonom (§ 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z.z.), zaoberal sa v súlade s petitom žaloby otázkou vydania bezdôvodného obohatenia resp. podľa vyjadrenia samotného žalobcu otázkou náhrady za nútené obmedzenie vlastníckeho práva formou opakovaných splátok, teda vlastne zaplatenia resp. platenia finančnej náhrady (opakovaných splátok) za takéto zriadenie vecného bremena.

V súvislosti s vydaním bezdôvodného obohatenia súd poukazuje na to, že pri takomto nároku by žalovaní museli užívať pozemok žalobcu bez právneho dôvodu, avšak žalovaní majú právny dôvod, spočívajúci už v spomínanom zákonom vecnom bremene a nejedná sa o nárok z titulu bezdôvodného obohatenia ani s poukazom na § 151n ods. 3 Občianskeho zákonníka.

V súvislosti s otázkou náhrady za nútené obmedzenie vlastníckeho práva sa súd zaoberal zároveň otázkou, či má táto náhrada charakter opakujúceho sa plnenia, resp. sa jedná o jednorazovú náhradu, pričom dospel k záveru, že v predmetnej veci, z hľadiska právnej kvalifikácie, ide o finančnú náhradu za vznik vecného bremena, ktorá je nepochybne jednorazovou náhradou (tak, ako to má na mysli napr. aj ustanovenie § 135c ods. 3 OZ resp. ako to vyplýva napr. aj zo žalobcom predloženého rozsudku NS SR sp. zn. 4Cdo 89/2008 ohľadom zriadenia vecného bremena v prípadoch umiestnenia tzv. elektroenergetických zariadení), a teda nemá charakter opakovaného plnenia a je zároveň aj nelogické, aby pri každej zmene vlastníctva mal nový majiteľ zaťaženého pozemku opätovne nový nárok na finančnú náhradu za už vzniknuté vecné bremeno. Tento nárok je teda len jeden a má ho len ten vlastník zaťaženého pozemku, ktorý túto nehnuteľnosť vlastnil v čase vzniku vecného bremena, v danom prípade v čase účinnosti zákona č. 182/1993 Z.z., teda dňa 1.9.1993. Ďalší vlastník zaťaženej nehnuteľnosti (v danom prípade žalobca) už nadobudol pozemok aj s vecným bremenom (podľa názoru žalovaných účelovo, špekulatívne a v rozpore s dobrými mravmi, keďže vedel, že kupuje zastavané pozemky) a podľa názoru súdu nie je možné, aby sa ako ďalší nadobúdateľ už zaťaženého pozemku s už existujúcim vecným bremenom domáhal finančnej náhrady za jeho vznik, pričom bolo vecou pôvodného vlastníka, či si nárok na túto finančnú náhradu uplatní alebo nie, avšak pokiaľ tento nárok

nebol uplatnený, neprechádza na kupujúceho ako nového majiteľa. Takýto záver má podľa názoru súdu oporu v základných právnych princípoch, ktorým je ovládané občianske právo a takýmto ústavou zaručeným princípom je aj princíp právnej istoty, pretože by bolo v rozpore s týmto princípom právnej istoty, ak by súd pripustil opačný výklad, teda že by začala plynúť každému novému vlastníkovi pozemku pod bytovým domom nová premlčacia doba, čo by bolo nepochybne v rozpore s právami vlastníka bytového domu, ktorý by v podstate nenadobudol žiadnu právnu istotu pri výkone svojich práv.

V súvislosti s otázkou náhrady za nútené obmedzenie vlastníckeho práva, t.j. zriadenie zákonného vecného bremena, sa súd zaoberal ako predbežnou otázkou, otázkou premlčania tohto nároku, nakoľko túto námietku vzniesli žalovaní a dospel k záveru, že táto námietka je dôvodná. Je nepochybne, že právo na zaplatenie finančnej náhrady za zriadenie vecného bremena je právom majetkovým, ktoré podlieha premlčaniu v zmysle § 100 a násl. OZ, pričom keďže v tomto prípade nie je stanovená osobitná úprava ohľadom dĺžky premlčacej doby, platí všeobecná premlčacia doba v trvaní 3 rokov, ktorá plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Jedná sa o objektívne vymedzený začiatok plynutia premlčacej doby odvodený od slova „mohlo“ a nie od slova „mohol“, čo značí, že táto premlčacia doba začína plynúť prvým dňom, keď sa toto právo mohlo vykonať po prvý raz. Predmetné právo sa mohlo po prvý raz vykonať v deň účinnosti zákona č. 182/1993 Z.z., na základe ktorého bolo toto vecné bremeno zriadené, pričom tento zákon nadobudol účinnosť dňom 1.9.1993 a trojročná všeobecná premlčacia doba teda uplynula dňa 1.9.1996, pričom návrh na začatie konania bol podaný po jej márnom uplynutí až dňa 23.9.2009. Súd taktiež poukazuje na to, že v prejednávanej veci nie je relevantnou skutočnosťou to, že žalobca nadobudol vlastnícke právo k predmetnému pozemku až v roku 2007, nakoľko na plynutie premlčacej doby nemá vplyv zmena v osobe veriteľa alebo dlžníka (§111 OZ). Podľa názoru súdu veriteľom v tomto vzťahu, teda vo vzťahu medzi vlastníkom pozemku a vlastníkmi bytového domu, je vlastníkom pozemku a dlžníkom sú vlastníci bytového domu. Do postavenia veriteľa sa dostal žalobca nadobudnutím vlastníckeho práva k predmetnému pozemku, pričom táto skutočnosť nemá vplyv na plynutie premlčacej doby, čo znamená, že ju ani neprerušuje, ani nezastavuje. Táto premlčacia doba začala plynúť účinnosťou už citovaného zákona, bez ohľadu na skutočnosť, že žalobca sa až neskôr stal vlastníkom predmetného pozemku a uplynula k 1.9.1996.

Čo sa týka námietky vznesenej žalobcom ohľadom skutočnosti, že predmetný nárok nie je premlčaný, súd opätovne zdôrazňuje, že vyplatenie finančnej náhrady za zriadenie vecného bremena je nepochybne majetkovým právom, ktoré sa premlčuje, preto súd rozhodol tak, že žalobu zamietol a už sa ani nezaoberal posudzovaním ďalších okolností dôvodnosti nároku žalobcu.

Vzhľadom na vyjadrený právny záver dovolacieho súdu je potrebné dodať, že pokiaľ ide o nález Ústavného súdu Slovenskej republiky IV. ÚS 70/2011 - 46 zo dňa 23.6.2011, s ktorým žalobca argumentoval už v odvolaní proti rozhodnutiu krajského súdu, bolo ním síce konštatované, že základné práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v rozhodnutiach Krajského súdu Prešov sp. zn. 1Co 12/2010 zo dňa 21.4.2010, ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu Prešov č. k. 29C 316/07-329 z 21.10.2009 vo výroku o zamietnutí žaloby do sumy 33.328 eur s príslušenstvom, porušené boli.

Stalo sa tak ako konštatoval ústavný súd na základe toho, že krajský súd sa v odôvodnení napadnutej časti rozsudku vo vzťahu k parcelám č. 1506 až č. 1511 (v tejto právnej veci ide o bytový dom stojaci na parcele č. XXXX) a č. XXXX/X - X obmedzil v súvislosti s vecným posúdením nároku sťažovateľa (v tejto právnej veci totožná osoba žalobcu), len na posúdenie charakteru predmetných nehnuteľností a konštatovania o tom, čo sa na týchto nehnuteľnostiach nachádza a akým spôsobom ich žalovaný (žalovaný bolo mesto Prešov, teda nie totožné osoby ako v tomto konaní) v rozhodnom období užíval respektíve neužíval, pričom nepreskúmal komplexne sťažovateľove vecné námietky a nezaujal k nim právne závery. Sťažovateľove kľúčové vecné námietky spočívali na tvrdeniach, že: a) jeho právny predchodca nemohol v rozhodnom období realizovať svoje vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam, a teda nemohol disponovať so svojím majetkom, b) pre naplnenie dôvodov na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je podstatné, či žalovaný právo k pozemkom, ktoré boli v rozhodnom období v jeho dispozícii, aj využíval, akým spôsobom a v akom rozsahu, c) pre naplnenie dôvodov na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je právne významné, či žalovaný v rozhodnom období užívanie pozemkov „konzumoval“ a či mu to aj reálne prinieslo zisk, ale to, či žalovaný z vecnej dispozície s

týmito pozemkami zisk mohol mať (napr. vo forme nájomného, pozn.). Teda iné skutočnosti ako v tejto právnej veci.

Avšak v tomto náleze Ústavný súd Slovenskej republiky, čo dáva súd zvlášť do pozornosti, k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 <aspi://module='ASPI'&link='460/1992 Zb.%2523%25C8l.20'&ucin-k-dni='30.12.9999'> a <aspi://module='ASPI'&link='460/1992 Zb.%2523%25C8l.20'&ucin-k-dni='30.12.9999'> ústavy (čo práve je podstatou argumentácie žalobcu v tejto právnej veci) a čl. 11 ods. 1 a 4 listiny a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu sa ústavný súd poukázal na princíp minimalizácie svojich zásahov do právomoci všeobecných súdov, rozhodnutia, ktorých sú v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 <aspi://module='ASPI'&link='460/1992 Zb.%2523%25C8l.127'&ucin-k-dni='30.12.9999'> ústavy preskúmané (IV. ÚS 303/04 <aspi://module='JUD'&link='JUD32460SK'&ucin-k-dni='30.12.9999'>, IV. ÚS 64/2010), ktorý vyplýva z jeho subsidiárneho postavenia pri ochrane základných práv a slobôd. Vychádzal v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (napr. II. ÚS 182/06 <aspi://module='JUD'&link='JUD53885SK'&ucin-k-dni='30.12.9999'>, IV. ÚS 311/08 <aspi://module='JUD'&link='JUD49509SK'&ucin-k-dni='30.12.9999'>) z toho, že v nadväznosti na vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 <aspi://module='ASPI'&link='460/1992 Zb.%2523%25C8l.46'&ucin-k-dni='30.12.9999'> ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a zrušením dotknutej časti napadnutého rozsudku a uviedol, že sa ale otvára priestor na to, aby sa krajský súd sám sa vyrovnal s ochranou uvedených práv hmotného charakteru. Ústavný súd preto tejto časti sťažnosti sťažovateľa nevyhovel, uprednostňujúc právomoc všeobecného súdu na ochranu subjektívnych hmotných práv účastníkov konania pred ochranou v konaní pred ústavným súdom (bod 4 výroku tohto nálezu).

Pre úplnosť je ďalej potrebné uviesť, že na uvedené nadväzuje uznesenie ústavného súdu III. ÚS 583/2014-16, zo dňa 1.10.2014, kde bola 12. decembra 2013 ústavnému súdu doručená sťažnosť sťažovateľa (osobou totožnou so žalobcom v tejto právnej veci) pre namietané porušenie jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) ku, ktorým malo dôjsť opäť rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1Co/21/2013 z 25. septembra 2013.

Sťažovateľ uviedol, že predložená sťažnosť súvisí s vecou vedenou ústavným súdom pod sp. zn. IV. ÚS 70/2011, a z uvedeného nálezu vyplynulo, že Okresný súd Prešov vec opätovne prejednal a rozsudkom sp. zn. 29C 316/2007 zo 16.11.2012 žalobu sťažovateľa opätovne zamietol. Krajský súd v Prešove sťažnosťou napadnutým rozsudkom sp. zn. 1Co 21/2013 z 25.9.2013 potvrdil rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 29C 316/2007 zo 16.11.2012 vo výroku o zamietnutí žaloby do sumy 16.434,73 eur „a „v prevyšujúcej časti, vo výroku o zamietnutí žaloby, t. j. nad sumu 16.434,73 eur rozsudok zrušil a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.“ V relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajský súd okrem iného uviedol:

„Pokiaľ ide o parcely č. XXXX J. XXXX, (predmetom tohto konania je totožná parcela č. XXXX, na ktorej je postavený bytový dom), na ktorých sa nachádzajú bytové domy, súpisné č..., ktoré sú v podielovom spoluvlastníctve vlastníkov bytových jednotiek, je potrebné konštatovať, že súd prvého stupňa správne postupoval, pokiaľ v predmetnej veci aplikoval ustanovenie § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z.z. Na predmetných parcelách sa nachádzajú bytové domy pod súpisným číslom..., tieto sú v podielovom spoluvlastníctve vlastníkov bytových jednotiek, pričom byty boli do vlastníctva týchto vlastníkov bytov prevedené v rokoch 1994 až 2000, ako o tom svedčia listy vlastníctva vzťahujúce sa na predmetné byty, ako aj zmluvy o prevode bytov do vlastníctva fyzických osôb. Ako správne konštatuje súd prvého stupňa v súlade s ustanovením § 23 zákona č. 182/1993 Z. z., vzniklo týmto zákonom vo vzťahu k predmetným parcelám právo zodpovedajúce vecnému bremenu v prospech vlastníkov jednotlivých bytov v predmetných bytových domoch, pričom žalovaný v rozhodnom období k týmto parcelám nevykonával žiadne vecné právo. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný (mesto Prešov) nie je v danom prípade osobou pasívne legitimovanou, vo vzťahu ku ktorej by bolo možné si uplatňovať nárok týkajúci sa náhrady za užívanie predmetných parcel titulom vecného bremena, pokiaľ toto zaťažuje nehnuteľnosti vlastnícky patriace žalobcovi v zmysle § 23 zákona č. 182/1993 Z. z... Žalovaný teda

predmetné parcely (č. XXXX až XXXX, LV č..., kat. úz...) neužíval a nemal z tohto užívania žiaden prospech... Takto uplatnený nárok žalobcu nie je možné priznať aj z toho dôvodu, že nároky smerujúce k náhrade za užívanie nehnuteľností, na ktorých bolo zriadené vecné bremeno podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z., je možné kvalifikovať len ako jednorazové..... Zákomom č. 66/2009 Z. z. o niektorých opatreniach pri majetkovoprávnom usporiadaní pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky a o zmene a doplnení niektorých zákonov, došlo súčinnosťou od 1.3.2009 k zriadeniu vecného bremena na pozemky zastavané komunikáciami a užívanie pozemkov zastavaných komunikáciami nie je od účinnosti tohto zákona bez právneho dôvodu. Uvedený zákon explicitne neupravuje otázku náhrady za zriadenie vecného bremena. Niet však žiadnej zákonnej prekážky na to, aby sa vlastníkovi trpiaceho pozemku zastavaného pozemnou komunikáciou priznala primeraná náhrada podľa všeobecných zásad upravujúcich inštitút vecného bremena a to do času, kým sa vlastníkovi neposkytne, podľa tohto zákona náhradný pozemok, alebo kým sa neskončí konanie o pozemkových úpravách. Vo vzťahu k parcelám č. XXXX J. XXXX, zapísaných na LV č..., kat. úz..., nejde síce o totožnú problematiku, avšak problematiku podobnú, a to so zreteľom na to, že nároky žalobcu uplatňované v predmetnom konaní je potrebné posudzovať podľa zásad o bezdôvodnom obohatení. Ani predmetné stanovisko spoločného zasadnutia kolégií Krajského súdu v Prešove nehovorí nič o tom, že by odškodnenie za zriadenie vecného bremena malo mať charakter opakujúcej sa náhrady tak, ako je to požadované v predmetnom konaní. Zákon č. 182/1993 Z.z. v ustanovení § 23 ods. 5 citovaného zákona, rieši vo forme vecného bremena vzťah medzi vlastníkom pozemku a vlastními bytov v obytných domoch, nachádzajúcich sa na týchto pozemkoch, a to v záujme uspokojovania bytovej potreby občanov, ktorá je nepochybne vo verejnom záujme. Náhrada za takto vzniknuté zákonné vecné bremeno nie je vylúčená, avšak nemá charakter opakujúceho sa plnenia so zreteľom na charakter vecného bremena, ako aj s poukazom na výpočet náhrady za vecné bremeno v zmysle vyhl. č. 492/2004 Z.z., ktorá zakotvuje náhradu za vecné bremeno vo forme jednorazového plnenia. So zreteľom na to, že žalobca v tomto konaní jednorazovú náhradu neuplatňuje, je to ďalší dôvod (okrem absencie vecnej pasívnej legitímácie na strane žalovaného v tomto konaní) pre zamietnutie žaloby, tak ako to správne urobil súd prvého stupňa.“

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní tejto vyššie citovanej veci dospel k názoru, že sťažnosť sťažovateľa (žalobcu v tejto právnej veci) je práve takéhoto charakteru, pričom z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu na spochybnenie právneho záveru krajského súdu vyjadreného v napadnutom rozhodnutí, t. j. že „pokiaľ súd prvého stupňa v tejto časti (vo vzťahu k parcelám č. XXXX J. XXXX, pozn.) žalobu zamietol, postupoval správne, a to z vyššie uvedených dôvodov absencie pasívnej legitímácie na strane žalovaného v tomto konaní vo vzťahu k tomuto nároku, ako aj z dôvodu, že ide o nárok, vo vzťahu ku ktorému sa možno domáhať jednorazového plnenia, zatiaľ čo žalobca požadoval náhradu vo forme opakovaného plnenia“. Krajský súd postupoval v zmysle predchádzajúceho nálezu ústavného súdu, pričom z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nachádzajúceho sa na s. 10 - 11 vyplýva, že „kľúčové námietky“ sťažovateľa vo vzťahu k ďalším parcelám budú na základe zrušujúceho (t.j. druhého) výroku rozhodnutia krajského súdu opätovne preskúmané okresným súdom. Na základe uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť ako celok bez ďalšieho odôvodnenia odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

V tejto súvislosti je potrebné poukázať aj na to, že rozhodnutia okresných súdov a krajských súdov, ktoré boli žalobcom predkladané sa týkali práve náhrad súvisiacich so zákonom č. 66/2009 Z.z. načo dáva odpoveď práve citácia odôvodnenia rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1Co/21/2013 zo dňa 25.9.2013, ktoré bolo ústavným súdom hodnotené, že z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu na spochybnenie právneho záveru krajského súdu.

Aby bolo vyčerpávajúcim spôsobom odpovedané na argumenty žalobcu, súd dodáva, že prihladol pri rozhodovaní aj na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktoré boli vydávané práve v totožných právnych veciach týkajúcich sa parciel vo vlastníctve žalobcu KN C č. XXXX J. XXXX, kde nároky žalobcu pramenili práve za obmedzenie jeho vlastníckeho práva, ako to on formuluje (i keď správne ide o náhradu na zákonné vecné bremeno), jediná rozdielnosť bola len na strane žalovaných podľa vlastníckeho práva k tomu - ktorému bytovému domu stojacím na vyššie citovaných parcelách a časovom úseku, za ktoré tieto náhrady (nakoľko žalobca sa nestotožňuje s názorom jednorazovej náhrady) boli požadované.

Aplikovateľný je teda záver Ústavného súdu citovaný v rozhodnutí II. ÚS 506/2011-21 zo dňa 3. novembra 2011, kde zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ (žalobca v tejto právnej veci) sa domáhal vysporiadania práv k neoprávnenej stavbe bytového domu, ktorého spoluvlastníkmi sú žalovaní a ktorý je postavený na pozemku vlastnicky patriacom sťažovateľovi. Sťažovateľ sa opieral o ustanovenie § 135c ods. 3 <aspi://module='ASPI'&link='40/1964%20Zb.%2523135c'&ucin-k-dni='30.12.9999'> Občianskeho zákonníka a žiadal, aby boli žalovaní zaviazaní zaplatiť mu spoločne a nerozdielne sumu 996.302,17 Sk (33.071,17 eur) ako všeobecnú hodnotu vecného bremena vyčíslenú na základe znaleckého posudku. Rozsudkom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) č. k. 11C 97/07-82 zo 14. novembra 2007 bola žaloba sťažovateľa po prvýkrát zamietnutá. Rozsudkom krajského súdu č. k. 5Co 6/2008 <aspi://module='JUD'&link='JUD38437SK'&ucin-k-dni='30.12.9999'>-153 z 25. septembra 2008 bol potvrdený rozsudok okresného súdu, pokiaľ ním bola zamietnutá časť žaloby týkajúca sa zriadenia vecného bremena, a vo zvyšku bol rozsudok zrušený a vec vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie. Ďalším rozsudkom okresného súdu č. k. 11C 97/2007-217 zo 4. februára 2009 bola žaloba opäť zamietnutá, a to vo vzťahu k požadovanej finančnej náhrade za zriadenie vecného bremena. Uznesením krajského súdu č. k. 5Co 81/2009-252 z 24. septembra 2009 bol rozsudok okresného súdu zrušený a vec opätovne vrátená na ďalšie konanie. V odôvodnení uznesenia krajský súd okrem iného uviedol, že je potrebné prisvedčiť všetkým odvolacím argumentom sťažovateľa, keďže sú dôvodné. Rozsudkom okresného súdu sp. zn. 11C 97/2007 z 30. júna 2010 bola žaloba znova zamietnutá. Napokon rozsudkom krajského súdu sp. zn. 17Co 104/2010 z 18. augusta 2011 bol rozsudok okresného súdu potvrdený.

Sťažovateľ namietal porušenia čl. 20 ods. 1 <aspi://module='ASPI'&link='460/1992%20Zb.%2523%25C8l.20'&ucin-k-dni='30.12.9999'> a <aspi://module='ASPI'&link='460/1992%20Zb.%2523%25C8l.20'&ucin-k-dni='30.12.9999'> a čl. 46 ods. 1 <aspi://module='ASPI'&link='460/1992%20Zb.%2523%25C8l.46'&ucin-k-dni='30.12.9999'> Ústavy Slovenskej republiky, čl. 11 ods. 1 <aspi://module='ASPI'&link='23/1991%20Zb.%2523%25C8l.11'&ucin-k-dni='30.12.9999'> a <aspi://module='ASPI'&link='23/1991%20Zb.%2523%25C8l.11'&ucin-k-dni='30.12.9999'> a čl. 36 ods. 1 <aspi://module='ASPI'&link='23/1991%20Zb.%2523%25C8l.36'&ucin-k-dni='30.12.9999'> Listiny základných práv a slobôd, čl. 6 ods. 1 <aspi://module='ASPI'&link='209/1992%20Zb.%2523%25C8l.6'&ucin-k-dni='30.12.9999'> Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 <aspi://module='ASPI'&link='209/1992%20Zb.%2523%25C8l.1'&ucin-k-dni='30.12.9999'> Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom Krajským súdom v Prešove pod sp. zn. 17Co 104/2010.

Z rozsudku krajského súdu sp. zn. 17Co 104/2010 z 18. augusta 2011 vyplýva, že ním bol potvrdený rozsudok okresného súdu č. k. 11C 97/2007-309 z 30. júna 2010 „Krajský súd k výstižným dôvodom rozsudku okresného súdu nemienil nič dodať a ani na nich nič zmeniť. Uviedol však, že nie je možné prikázať pozemok do vlastníctva vlastníkov stavby a ani opačne, vlastník pozemku nemá záujem o prikázanie stavby do jeho vlastníctva, nie je ani účelné stavbu odstrániť a neexistuje ani žiadny spôsob účelného vysporiadania tohto vzťahu medzi sťažovateľom a žalovanými, javí sa ako najoptimálnejšia forma úpravy vzťahov (ak by napokon aj bolo pristúpené k takejto úprave) peňažná náhrada. Vo vzťahu k sťažovateľovi je potom potrebné aj vzhľadom na námietku premlčania opäť posúdiť, či aj toto plnenie nie je premlčané, pretože v danom prípade je premlčacia doba trojročná a plynie odo dňa, keď sa mohlo právo vykonať po prvýkrát. Po troch rokoch od vzniku skutkových okolností obmedzenia vlastníckeho práva vlastníka pozemku pohľadávka podlieha premlčaniu. Teda subjektívne právo vlastníka podlieha premlčaniu a vlastník pozemku stráca právny nárok na reparačnú povinnosť povinnej osoby. Pokiaľ si pôvodný vlastník pozemku alebo iná osoba v trojročnej lehote odo dňa, keď bola zriadená neoprávnená stavba, peňažné plnenie neuplatnili, nárok zaniká. Zákon o vlastníctve bytov upravuje zriadenie vecného bremena vo verejnom záujme v stanovených prípadoch. Neupravuje však náhradu za takto obmedzené vlastnícke právo. Hoci k obmedzeniu vlastníckeho práva tu dochádza vo verejnom záujme, na formu náhrady za obmedzenie je potrebné využiť súkromnoprávnu úpravu, akou je obdobný inštitút ustanovenia § 151n ods. 3 <aspi://module='ASPI'&link='40/1964%20Zb.%2523151n'&ucin-k-dni='30.12.9999'> Občianskeho zákonníka s tým, že ide o jedinou možnú kompenzáciu pre sťažovateľa v prípade, pokiaľ všetky ostatné nároky sú premlčané. Sťažovateľ totiž sporný pozemok nadobudol v čase, keď už bol zaťažený vecným bremenom vo verejnom záujme podľa § 23 ods. 5 zákona o vlastníctve bytov účinného od 1. septembra 2003. Už vtedy mal vlastník pozemku právo žiadať finančnú náhradu. Je vo vzťahu k predmetu sporu bezvýznamné, či vtedajší vlastník toto právo využil, resp. uplatnil, alebo ostal pasívnym. Finančná náhrada za zriadenie vecného bremena nemá charakter opakovaného plnenia pre

každého ďalšieho vlastníka pozemku. Keďže sťažovateľ kúpil pozemok už vecným bremenom zaťažený, nie je možné, aby sa ďalší vlastník domáhal finančnej náhrady za takto zriadené vecné bremeno. Takéto právo na nového vlastníka totiž neprešlo. Je potrebné prihladiť na práva sťažovateľa ako vlastníka pozemku, no na druhej strane je potrebné prihladiť aj na záujmy stavebníka, resp. jeho právneho nástupcu. Vlastník pozemku vstupoval do vzťahu cudzej stavby na cudzom pozemku vedome, pretože o existencii cudzej stavby vedel vrátane toho, že došlo k zriadeniu vecného bremena zákonným spôsobom“.

Vo vzťahu k tomuto Ústavný súd uviedol, že vychádzajúc zo skutočností, že primárna argumentácia okresného súdu, bezo zvyšku potvrdená krajským súdom, nejaví známky ústavne nekonformného výkladu zákona, ústavný súd nepovažoval za potrebné osobitne sa zaoberať ďalšími úvahami všeobecných súdov.

Ďalej súd poukazuje na totožné rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 474/2013-20 zo dňa 7. augusta 2013, ktorým bola riešená sťažnosť sťažovateľa k osobe totožnej ako žalobca v tejto právnej veci, naviac, v žalobe podanej v rovnaký deň na Okresnom súde v Prešove, ako v tejto právnej veci vedenej pod sp. zn. 15C 51/2009, jednalo sa však o parcelu KN C č. XXXX, pričom v tejto právnej veci ide o parcelu a bytový dom stojaci na parcele XXXX. Podľa sťažovateľa «Zriadením vecného bremena podľa § 23 ods. 5 BytZ... nedošlo k vyrovnaniu vzťahov medzi vlastními neoprávnenej stavby - žalovanými a vlastníkom pozemku - sťažovateľom. Špeciálny právny predpis citovaným ustanovením zamedzuje vysporiadať právny vzťah podľa ustanovenia § 135c ods. 1 Obč. Z, odstránením stavby na náklady vlastníka stavby.

Sťažovateľ sa... domáhal alebo vydania bezdôvodného obohatenia za užívanie parcely KN-C č. XXXX bytovým domom zo strany žalovaných za obdobie od 23.02.2007 do 20.02.2009 alebo náhrady za nútené obmedzenie vlastníckeho práva zriadeným vecným bremenom v prospech žalovaných, na základe ktorého je obmedzený v užívaní parcely KN-C č. XXXX bytovým domom vo vlastníctve žalovaných v období od 23.02.2007 do 20.02.2009.

Sťažovateľ vo svojom vyjadrení zo 07.03.2011 poukázal na rozsudok NS Slovenskej republiky, sp. zn. 4 Cdo 89/2008 z 21.12.2009. Sťažovateľ rovnako poukázal na judikatúru Okresného súdu Bratislava I a Krajského súdu Bratislava... k náhrade - vecného bremena v zmysle zákona č. 66/2009 Z. z. <aspi://module='ASPI'&link='66/2009 Z.z.'&ucin-k-dni='30.12.9999'>.. a... zjednocujúce stanovisko občianskoprávneho a obchodnoprávneho kolégia Krajského súdu v Prešove, ktoré sa konalo dňa 10.01.2013...

O žalobe sťažovateľa rozhodol okresný súd rozsudkom sp. zn. 15C 51/2009 z 15. júna 2012 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“). Okresný súd v relevantnej časti rozsudku uviedol: «Je nesporné, že na tunajšom súde prebiehal väčší počet súdnych konaní, kde žalobca sa domáhal uloženia povinnosti žalovaným ktorí bývajú v obytných domoch postavených na pozemkoch vo vlastníctve žalobcu, aby mu zaplatili za užívanie nehnuteľnosti, ktoré sú jeho vlastníctvom. Súd sa oboznámil s rozhodnutím Okresného súdu Prešov č. k. 12C 267/2008-153 zo dňa 22.6.2010 kde žalobca ako vlastník nehnuteľnosti v kat. úz. P. zapísaných na LV č. XXXXX okrem iného parcely KN-C XXXX - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 215 m² a na tejto nehnuteľnosti bytový dom súp. č. XXXX sa domáhal uloženia povinnosti vo vzťahu k žalovaným v 1. a 2. rade spočívajúcej v zaplatení sumy 15.046,73 Eur vo všeobecnej hodnote vecného bremena a v rovnakej sume aj vo vzťahu k žalovaným v 3. a 4. rade, v 5. rade, v 6. a 7. rade. Žalobu odôvodnil totožnými dôvodmi ako aj v tomto konaní. Súd rozhodol dňa 22.6.2010 tak, že žalobu žalobcu zamietol s odôvodnením, že nárok finančnej náhrady je premlčaný potom, ako vlastník pozemku mal možnosť domáhať sa náhrady za zriadené vecné bremeno podľa zák. č. 182/1993 Z. z. <aspi://module='ASPI'&link='182/1993 Z.z.'&ucin-k-dni='30.12.9999'>, kedy premlčacia doba začala plynúť dňom 1.9.1993 a márne uplynula 1.9.1996. Povinný z vecného bremena vzniesol námietku premlčania. Po podanom odvolaní rozhodol dňa 27.6.2011 Krajský súd Prešov č. k. 18Co 10/2011-224 tak, že potvrdil rozsudok súdu I. stupňa s odôvodnením, že finančná náhrada za vecné bremeno je jednorazová a nemá charakter opakujúceho sa plnenia. Bolo preto vecou pôvodnej vlastníčky, či si nárok na túto finančnú náhradu uplatní, alebo nie. V zápornom prípade nárok neprechádza na nového majiteľa ako kupujúceho. Na nového vlastníka prešlo aj obmedzenie spočívajúce v trpení zákonom zriadeného vecného bremena k predmetnému pozemku. Náhrada na zaplatenie odplaty za užívanie vecného bremena vznikla iba pôvodnej vlastníčke (M. J.) a takýto záver vyslovil aj Krajský súd v Prešove v rozsudku 3Co 165/2008 zo dňa 22.4.2009 prejednávajúci odvolanie voči rozsudku súdu I. stupňa 25C 196/2007 z 23.6.2008 vo vzťahu k uplatneniu totožného práva.

Vecné bremená zriadené na základe zákona majú špecifický režim, upravený verejnoprávnymi predpismi, na základe ktorých boli zriadené. Zároveň však majú aj súkromnoprávny prvok. Vecné bremeno totiž charakterizuje občianske právo ako právo niekoho iného než vlastníka veci, ktoré ho obmedzuje tak, že je povinný niečo trpieť, niečoho sa zdržať alebo niečo konať. Tzv. zákonné vecné bremená tento charakter majú tiež. Ich režim nie je úplne totožný s režimom zmluvných vecných bremien, pretože sa riadia špeciálnou úpravou právnych predpisov, avšak nejedná sa o komplexnú úpravu, ktorá by vylučovala použitie všeobecnej úpravy občianskeho práva o vecných bremenách. Pokiaľ teda tieto špeciálne predpisy nemajú zvláštnu úpravu, riadi sa ich režim všeobecnou úpravou občianskoprávnou. Preto aj keď v danom prípade zákon č. 182/1993 Z.z. <aspi://module='ASPI'&link='182/1993 Z.z.'&ucin-k-dni='30.12.9999'> neuvádza, že vecné bremeno vzniknuté podľa § 23 ods. 5 <aspi://module='ASPI'&link='40/1964 Zb.%252323'&ucin-k-dni='30.12.9999'> vzniká len za náhradu, je potrebné v tejto súvislosti vychádzať aj z čl. 11 ods. 4 <aspi://module='ASPI'&link='23/1991 Zb.%2523%25C8l.11'&ucin-k-dni='30.12.9999'> Listiny základných práv a slobôd a v kontexte s tým aj s úpravou obsiahnutou v Občianskom zákonníku v ustanovení § 135 c) ods. 3.Finančná náhrada za zriadenie vecného bremena je nepochybne majetkovým právom osoby, ktorá je povinným subjektom z vecného bremena. Predmetné vecné bremeno vzniká „in rem“ vzťahuje sa na každého vlastníka zaťaženého pozemku bez ohľadu na spôsob zmeny vlastníctva. Nemožno teda jeho vznik posudzovať samostatne u každého nového vlastníka zaťaženého pozemku. Finančná náhrada za vznik vecného bremena je nepochybne jednorazová a teda nemá charakter opakovaného plnenia. Je nelogické, aby pri každej zmene vlastníka mal nový majiteľ zaťaženého pozemku nový nárok na finančnú náhradu za už vzniknuté vecné bremeno. Tento nárok je teda len jeden a podľa názoru súdu má ho len ten vlastník zaťaženého pozemku, ktorý túto nehnuteľnosť vlastnil v čase vzniku vecného bremena. V danom prípade v čase účinnosti zákona č. 182/1993 Z.z. <aspi://module='ASPI'&link='182/1993 Z.z.'&ucin-k-dni='30.12.9999'> Ďalší vlastník zaťaženej nehnuteľnosti v danom prípade žalobca už nadobudol pozemok aj s vecným bremenom.

O odvolaní sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom, ktorý v relevantnej časti odôvodnenia uviedol: „Prvostupňový súd správne zistil skutkový stav, správne z neho vyvodil právne závery a vo veci aj správne rozhodol. Z tohto dôvodu odvolací súd na odôvodnenie súdu prvého stupňa v plnom rozsahu poukazuje a iba na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia dodáva:

Odvolací súd nevidí dôvod na odklon od právneho názoru v obdobných právnych veciach vyslovených v rozsudkoch Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co 165/2008 zo dňa 22.4.2009 a sp. zn. 18Co 10/2011 zo dňa 27.6.2011 a ani odvolacie námietky žalobcu ho o tom nepresvedčili.

V prvom rade odvolací súd poukazuje na to, že vlastníkovi pozemku patrí náhrada za nútené obmedzenie pozemku, avšak aj táto ochrana sa musí poskytnúť v medziach zákona.

Z tohto pohľadu sa odvolací súd stotožňuje so záverom prvostupňového súdu, že je nepochybne preukázané, že žalobca sa stal vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti na ktorej sa nachádza bytový dom vo vlastníctve žalovaných v roku 2007, avšak už s obmedzením spočívajúcim v zákonom zriadeným vecným bremenom ktoré na neho prešlo od pôvodnej vlastníčky M. J. Tejto vzniklo právo na náhradu za vecné bremeno.

V tomto smere odvolací súd poukazuje na konštatovanie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 1/2012 zo dňa 11.1.2012, v zmysle ktorého nie je možné ustáliť prvky arbitrárnosti v závere, že právo na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva patrilo iba tomu subjektu, ktorý bol vlastníkom vecným bremenom zaťaženého pozemku v momente vzniku vecného bremena, a nie sťažovateľovi (žalobcovi), ktorého súd nepovažoval za aktívne vecne legitimovaného v súvislosti s uplatnenou peňažnou pohľadávkou, pretože za legitimovaného považoval iba predchádzajúceho vlastníka (právneho predchodcu sťažovateľa).....Napokon v podanom odvolaní žalobca uviedol, že predmetom konania sa domáha vydania náhrady za nútené obmedzenie vlastníckeho práva vo výške primeraného nájomného za obdobie od 23.2.2007 do 20.2.2009 z dôvodu, že na pozemku, ktorý je vo vlastníctve žalobcu stojí bytový dom vo vlastníctve žalovaných v 1. až 8. rade.Súd prvého stupňa k uvedenému dôsledne pristúpil a správne konštatoval, že okrem jednorazovej odmeny za obmedzenie vlastníckeho práva zo zákonného vecného bremena, vlastníkovi pozemku nepatrí aj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za jeho užívanie. Žalobcom uplatnený nárok je nárokom z titulu bezdôvodného obohatenia, bez ohľadu na to, ako uvedený nárok žalobca sám pomenuje. V tomto prípade náhradou za nútené obmedzenie vlastníckeho práva vo forme primeraného nájomného, je uplatnením nároku z titulu bezdôvodného obohatenia.Odvolací súd však napriek tomu poukazuje na to, že za situácie, ak vecné bremeno žalovaných v 1. až 8. rade v danom prípade vzniklo na

základe osobitného zákona, žalobca by sa teda mohol od žalovaných domáhať vyplatenia náhrady za vecné bremeno. Takáto pohľadávka žalobcu (právneho predchodcu žalobcu) mohla vzniknúť najneskôr od doby účinnosti zákona o vlastníctve bytov č. 182/1993 Zb. <aspi://module='ASPI'&link='182/1993 Zb.'&ucin-k-dni='30.12.9999'>, teda od 1.9.1993 a premlčuje sa vo všeobecnej trojročnej premlčacej lehote. Premlčacia doba v danom prípade Uplynula 1.9.1996 a žaloba žalobcu bola podaná na súd dňa 23.2.2009. Žalobcovi by ani z tohto dôvodu nebolo možné priznať uplatnenú pohľadávku, ktorej premlčanie namietali žalovaní v 1. až 8. rade (porov. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 506/2011 zo dňa 3.11.2011).“

Ústavný súd v uvedenom rozhodnutí uzavrel, že z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého odvolacieho rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené. Pretože namietané rozhodnutie krajského súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04 <aspi://module='JUD'&link='JUD33065CZ'&ucin-k-dni='30.12.9999'>) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru krajského súdu. Uviedol, že sťažovateľ sa na ústavný súd obrátil už viackrát, pričom rozsudky krajského súdu, proti ktorým sťažnosť smerovala, boli založené v podstate na rovnakom právnom názore, aký vyslovil krajský súd v napadnutom rozsudku. Všetky sťažnosti boli odmietnuté ako zjavne neopodstatnené, a to uzneseniami sp. zn. I. ÚS 1/2012, sp. zn. II. ÚS 506/2011 a sp. zn. III. ÚS 13/2010, na ktoré okresný súd aj krajský súd vo svojich rozsudkoch odkázali a na ktoré odkázal aj ústavný súd.

Ústavný súd vo vzťahu k množstvu rozhodnutí všeobecných súdov, Ústavného súdu Českej republiky a Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorými sťažovateľ odôvodňuje svoju sťažnosť, uvádza, že právne názory v nich vyjadrené nie je možné aplikovať na jeho prípad, pretože nejde o skutkovo a právne totožné veci a mnohé citácie z týchto rozhodnutí sú iba vytrhnuté z kontextu celého rozhodnutia.

Ústavný súd sa v tomto rozhodnutí aj vyjadril vo vzťahu k nálezu ústavného súdu č. k. IV. ÚS 70/2011-46 z 23. júna 2011, ktorým ústavný súd rozhodoval o inej sťažnosti sťažovateľa, kde uviedol, že dôvodom zrušenia rozsudku krajského súdu citovaným nálezom bola skutočnosť, že krajský súd sa v odôvodnení nezaoberal nárokom na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva vlastníka pozemku zriadeným zákonným vecným bremenom. Z citovaného nálezu však v žiadnom prípade nemožno vyvodit', že sťažovateľovi takýto nárok vznikol.

K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 <aspi://module='ASPI'&link='460/1992 Zb.%2523%25C8l.20'&ucin-k-dni='30.12.9999'> ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny, práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom krajského súdu Ústavný súd Slovenskej republiky uviedol, že v danej veci nie je dôvod, aby odlišne posudzoval aplikovateľnosť čl. 20 ods. 1 <aspi://module='ASPI'&link='460/1992 Zb.%2523%25C8l.20'&ucin-k-dni='30.12.9999'> ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny a čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu. V súvislosti s namietaným porušením čl. 20 ods. 1 <aspi://module='ASPI'&link='460/1992 Zb.%2523%25C8l.20'&ucin-k-dni='30.12.9999'> ústavy, čl. 11 ods. 1 <aspi://module='ASPI'&link='460/1992 Zb.%2523%25C8l.11'&ucin-k-dni='30.12.9999'> listiny a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 <aspi://module='ASPI'&link='460/1992 Zb.%2523%25C8l.1'&ucin-k-dni='30.12.9999'> dodatkového protokolu ústavný súd a odkázal na svoju judikatúru, podľa ktorej základné právo zaručené v čl. 20 ods. 1 <aspi://module='ASPI'&link='460/1992 Zb.%2523%25C8l.20'&ucin-k-dni='30.12.9999'> ústavy (čo v celom rozsahu platí, pokiaľ ide o právo zaručené v čl. 11 ods. 1 <aspi://module='ASPI'&link='460/1992 Zb.%2523%25C8l.11'&ucin-k-dni='30.12.9999'> listiny a čl. 1 <aspi://module='ASPI'&link='460/1992 Zb.%2523%25C8l.1'&ucin-k-dni='30.12.9999'> dodatkového protokolu) zahŕňa požiadavku minimálnych garancií procesnej povahy ustanovených priamo v označenom článku ústavy, ktorých nedodržanie môže mať za následok jeho porušenie popri porušení základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (čl. 46 ods. 1 <aspi://module='ASPI'&link='460/1992 Zb.%2523%25C8l.46'&ucin-k-dni='30.12.9999'> ústavy), a taktiež zahŕňa požiadavku spravodlivosti súdneho konania [čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. napr. I. ÚS 23/01 <aspi://module='JUD'&link='JUD122074CZ'&ucin-k-dni='30.12.9999'>, III. ÚS 328/05 <aspi://module='JUD'&link='JUD111573CZ'&ucin-k-dni='30.12.9999'>)]. Z týchto dôvodov ústavný súd podľa § 25 ods. 2 <aspi://module='ASPI'&link='38/1993 Z.z.%252325'&ucin-k-dni='30.12.9999'> zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa odmietol aj v časti namietaného porušenia základného práva podľa

čl. 20 ods. 1 <aspi://module='ASPI'&link='460/1992 Zb.%2523%25C8l.20'&ucin-k-dni='30.12.9999'>
ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

V ďalšom súd poukazuje na ďalšie rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky v totožných právnych veciach a to sp. zn. IV. ÚS 227/2012 zo dňa 3.5.2012, I. ÚS 1/2012 zo dňa 11.1.2012, IV. ÚS 297/2012 zo dňa 7.6.2012, IV. ÚS 233/09 zo dňa 9.7.2009, majúc za to, že vystíhol všetky podstatné aj opakované argumenty žalobcu vo vzťahu k uplatňovanému nároku.

Čo sa týka zamietnutia návrhu na prerušenie konania podľa ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. súd pristupuje k prerušeniu konania predovšetkým vtedy, ak prebieha iné konanie, v ktorom má byť riešená otázka, ktorá môže mať význam pre jeho rozhodnutie, a, ktorú by si inak nemohol vyriešiť sám (§ 135 ods. 2 O.s.p.). Súd môže, ale nemusí konanie prerušiť. Dôvodom pre prerušenie konania je predovšetkým hospodárnosť konania. Súd je toho názoru, že podanie dovolania voči rozsudku v inej právnej veci nie je dôvodom na prerušenie konania, a tak ako v tejto právnej veci ani samotné rozhodnutie v dovolacom konaní nemusí priniesť zmenu rozhodnutia vo veci samej. Navyiac samotný žalobca nevedel presne označiť dovolacie konanie pre, ktoré by malo toto konanie byť prerušené a v tomto prípade teda prerušenie konania by nesledovalo záujem hospodárnosti.

Z tohto dôvodu súd návrh na prerušenie konania v zmysle ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c/ zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a priznal náhradu trov konania úspešným účastníkom. Tieto predstavujú trovy právneho zastúpenia v zmysle vyhlášky č. 655/2004 Z.z. Účastníci konania žalovaní, boli v predmetnom konaní v postavení samostatných spoločníkov.

Podľa § 151 ods. 1 O.s.p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

V danej právnej veci došlo k vyčísleniu trov konania právnym zástupcom žalovaných v zákonom stanovenej lehote a to dňa 1.12.2014, teda ešte pred vyhlásením rozhodnutia.

O náhrade trov konania rozhodol súd podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z. platnej v čase rozhodovania.

Podľa § 10 odseku 1 cit. vyhlášky ak nie je ustanovené inak, základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby z tarifnej hodnoty je nad 663,88 eur do 6.638,78 eur 41,49 eur +
9,96 eur za každých aj začatých 331,94 eur prevyšujúcich sumu 663,88 eur.

Podľa § 13 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v znení účinnom do 31.5.2010 základná sadzba tarifnej odmeny sa zníži o 20 %, ak ide o spoločné úkony pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb.

Podľa § 13 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v znení účinnom od 1.6.2010 základná sadzba tarifnej odmeny sa zníži o 50 %, ak ide o spoločné úkony pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb.

Podľa § 16 ods. 3 cit. vyhlášky od klienta možno požadovať na náhradu výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné sumu vo výške jednej stotiny výpočtového základu za každý úkon právnej služby. Túto sumu môže advokát požadovať aj vtedy, ak sa na jej náhrade s klientom osobitne nedohodol.

Čo sa týka režijného paušálu, tu súd vychádzal z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR z 31.8.2010, sp. zn. 5Sžo/205/2010 v tom zmysle, že režijný paušál v zmysle § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. patrí za jednotlivé úkony právnej služby bez ohľadu na to, koľko klientov advokát zastupuje, nakoľko pri zastupovaní viacerých osôb v zmysle § 13 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. ide o spoločné úkony, a preto náhrada režijného paušálu sa nenásobí počtom klientov ani neznižuje o 20 %, resp. od 1.6.2010 o 50 %. Podľa § 14 ods. 4 cit. vyhlášky za zastúpenie alebo obhajobu na pojednávaní, pri ktorom došlo iba k vyhláseniu rozhodnutia, patrí polovica odmeny. Za zastúpenie a obhajobu na pojednávaní, ktoré bolo odročené bez prejednávania veci, patrí len štvrtina odmeny.

Náhradu trov konania žalovaného v 1. rade za tieto poskytnuté úkony :

A/ náhrada trov právneho zastúpenia za poskytnuté úkony právnych služieb pred súdom prvého stupňa - prevzatie a príprava zastúpenia 12.3.2009 - § 10 ods. 1, § 14 ods. 1 písm. a/ Vyhl. MS SR č. 655/2004 Z.z. - 71,37 Eur,

- písomné podanie vo veci samej 20.03.2009 - § 10 ods. 1, (-20%), - 57,10 Eur,
- účasť na pojednávaní dňa 10.7. 2009 - § 10 ods. 1, § 14 ods. 1 - (-20%), 57,10 Eur,
- účasť na vyhlásení rozhodnutia dňa 23.10.2009 - § 10 ods. 1, § 14 ods. 4 -(-20%) - 65,06 Eur,

B/ náhrada trov právneho zastúpenia za poskytnuté úkony právnych služieb pred odvolacím súdom
- písomné podanie vo veci samej zo dňa 31.05.2010 - vyjadrenie k odvolaniu - § 10 ods. 1, § 13 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. c) citovanej vyhlášky - 65,06 Eur

C/ náhrada trov právneho zastúpenia za poskytnuté úkony právnych služieb pred súdom prvého stupňa po odvolacom konaní

- písomné podanie vo veci samej zo dňa 11.05.2011 - vyjadrenie k uzneseniu a k vyjadreniam žalobcu - § 10 ods. 1, § 13 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. c) citovanej vyhlášky - 40,66 Eur
- účasť na pojednávaní dňa 29.09.2011 - § 10 ods. 1, § 14 ods. 1 - 40,66 Eur,
- účasť na vyhlásení rozsudku dňa 11.10.2011 - § 10 ods. 1, § 14 ods. 4 - 10,17 Eur,
- písomné podanie vo veci samej - vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 03.11.2011 - § 10 ods. 1, § 13 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. c) citovanej vyhlášky - 40,66 Eur

E/ náhrada trov právneho zastúpenia za poskytnuté úkony právnych služieb v dovolacom konaní
- dňa 6. 3.2013 - písomné podanie vo veci samej vyjadrenie k dovolaniu - § 10 ods. 1, § 13 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. c/cit. vyhl. - 40,66 Eur

F/ náhrada trov právneho zastúpenia za poskytnuté úkony právnych služieb pred súdom 1. stupňa po dovolacom konaní

- dňa 4. 8. 2014 - písomné podanie vo veci samej - vyjadrenie vo veci samej § 10 ods. 1, § 13 ods. 2, § 13a ods. 1 písm. c/ cit. vyhl. - 40,66 Eur
- dňa 2. 12. 2014 - účasť na pojednávaní § 10 ods. 1, § 13 ods. 2, § 13a ods. 1 písm. c/ cit. vyhl. - 40,66 Eur

1/6 Režijného paušálu vo výške 15,39 Eur

spolu : 585,21 Eur

Náhradu trov konania žalovaného v 2. rade za tieto poskytnuté úkony :

A/ náhrada trov právneho zastúpenia za poskytnuté úkony právnych služieb pred súdom prvého stupňa
- prevzatie a príprava zastúpenia 12.3. 2009 - § 10 ods. 1, § 14 ods. 1 písm. a/ Vyhl. MS SR č. 655/2004 Z.z. - 71,37 Eur,

- písomné podanie vo veci samej 20.03.2009 - § 10 ods. 1, (-20%), - 57,10 Eur,
- účasť na pojednávaní dňa 10.7. 2009 - § 10 ods. 1, § 14 ods. 1 - (-20%), 57,10 Eur,
- účasť na vyhlásení rozhodnutia dňa 23.10.2009 - § 10 ods. 1, § 14 ods. 4 -(-20%) - 65,06 Eur,

B/ náhrada trov právneho zastúpenia za poskytnuté úkony právnych služieb pred odvolacím súdom
- písomné podanie vo veci samej zo dňa 31.05.2010 - vyjadrenie k odvolaniu - § 10 ods. 1, § 13 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. c) citovanej vyhlášky - 65,06 Eur

C/ náhrada trov právneho zastúpenia za poskytnuté úkony právnych služieb pred súdom prvého stupňa po odvolacom konaní

- písomné podanie vo veci samej zo dňa 11.05.2011 - vyjadrenie k uzneseniu a k vyjadreniam žalobcu - § 10 ods. 1, § 13 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. c) citovanej vyhlášky - 40,66 Eur
- účasť na pojednávaní dňa 29.09.2011 - § 10 ods. 1, § 14 ods. 1 - 40,66 Eur,
- účasť na vyhlásení rozsudku dňa 11.10.2011 - § 10 ods. 1, § 14 ods. 4 - 10,17 Eur,
- písomné podanie vo veci samej - vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 03.11.2011 - § 10 ods. 1, § 13 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. c) citovanej vyhlášky - 40,66 Eur

E/ náhrada trov právneho zastúpenia za poskytnuté úkony právnych služieb v dovolacom konaní
- dňa 6. 3.2013 - písomné podanie vo veci samej vyjadrenie k dovolaniu - § 10 ods. 1, § 13 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. c/cit. vyhl. - 40,66 Eur

F/ náhrada trov právneho zastúpenia za poskytnuté úkony právnych služieb pred súdom 1. stupňa po dovolacom konaní

- dňa 4. 8. 2014 - písomné podanie vo veci samej - vyjadrenie vo veci samej § 10 ods. 1, § 13 ods. 2, § 13a ods. 1 písm. c/ cit. vyhl. - 40,66 Eur

- dňa 2. 12. 2014 - účasť na pojednávaní § 10 ods. 1, § 13 ods. 2, § 13a ods. 1 písm. c/ cit. vyhl. - 40,66 Eur

1/6 Režijného paušálu vo výške 15,39 Eur

spolu : 585,21 Eur

Náhradu trov konania pôvodne žalovaného J. W., ktorý zomrel dňa 12.11.2009 a jeho jedinou dedičkou je žalovaná 3. rade

A/ náhrada trov právneho zastúpenia za poskytnuté úkony právnych služieb pred súdom prvého stupňa - prevzatie a príprava zastúpenia 12.3. 2009 - § 10 ods. 1, § 14 ods. 1 písm. a/ Vyhl. MS SR č. 655/2004 Z.z. - 71,37 Eur,

- písomné podanie vo veci samej 20.03.2009 - § 10 ods. 1, (-20%), - 57,10 Eur,

- účasť na pojednávaní dňa 10.7. 2009 - § 10 ods. 1, § 14 ods. 1 - (-20%), 57,10 Eur,

- účasť na vyhlásení rozhodnutia dňa 23.10.2009 - § 10 ods. 1, § 14 ods. 4 -(-20%) - 65,06 Eur,

1/7 Režijného paušálu vo výške 3,97 Eur

Spolu : 254,60 Eur

Náhradu trov konania žalovanej v 3. rade za tieto poskytnuté úkony :

A/ náhrada trov právneho zastúpenia za poskytnuté úkony právnych služieb pred súdom prvého stupňa - prevzatie a príprava zastúpenia 12.3. 2009 - § 10 ods. 1, § 14 ods. 1 písm. a/ Vyhl. MS SR č. 655/2004 Z.z. - 71,37 Eur,

- písomné podanie vo veci samej 20.03.2009 - § 10 ods. 1, (-20%), - 57,10 Eur,

- účasť na pojednávaní dňa 10.7. 2009 - § 10 ods. 1, § 14 ods. 1 - (-20%), 57,10 Eur,

- účasť na vyhlásení rozhodnutia dňa 23.10.2009 - § 10 ods. 1, § 14 ods. 4 -(-20%) - 65,06 Eur,

B/ náhrada trov právneho zastúpenia za poskytnuté úkony právnych služieb pred odvolacím súdom

- písomné podanie vo veci samej zo dňa 31.05.2010 - vyjadrenie k odvolaniu - § 10 ods. 1, § 13 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. c) citovanej vyhlášky - 65,06 Eur

C/ náhrada trov právneho zastúpenia za poskytnuté úkony právnych služieb pred súdom prvého stupňa po odvolacom konaní

- písomné podanie vo veci samej zo dňa 11.05.2011 - vyjadrenie k uzneseniu a k vyjadreniam žalobcu - § 10 ods. 1, § 13 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. c) citovanej vyhlášky - 40,66 Eur

- účasť na pojednávaní dňa 29.09.2011 - § 10 ods. 1, § 14 ods. 1 - 40,66 Eur,

- účasť na vyhlásení rozsudku dňa 11.10.2011 - § 10 ods. 1, § 14 ods. 4 - 10,17 Eur,

- písomné podanie vo veci samej - vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 03.11.2011 - § 10 ods. 1, § 13 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. c) citovanej vyhlášky - 40,66 Eur

E/ náhrada trov právneho zastúpenia za poskytnuté úkony právnych služieb pred odvolacím súdom

- dňa 12. 2. 2013 - písomné podanie vo veci odvolanie proti uzneseniu - 40,66 Eur

F/ náhrada trov právneho zastúpenia za poskytnuté úkony právnych služieb v dovolacom konaní

- dňa 6. 3.2013 - písomné podanie vo veci samej vyjadrenie k dovolaniu - § 10 ods. 1, § 13 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. c/cit. vyhl. - 40,66 Eur

G/ náhrada trov právneho zastúpenia za poskytnuté úkony právnych služieb pred súdom 1. stupňa po dovolacom konaní

- dňa 4. 8. 2014 - písomné podanie vo veci samej - vyjadrenie vo veci samej § 10 ods. 1, § 13 ods. 2, § 13a ods. 1 písm. c/ cit. vyhl. - 40,66 Eur

- dňa 2. 12. 2014 - účasť na pojednávaní § 10 ods. 1, § 13 ods. 2, § 13a ods. 1 písm. c/ cit. vyhl. - 40,66 Eur

1/6 Režijného paušálu vo výške 15,39 Eur

spolu : 625,87 Eur

Náhradu trov konania žalovaného v 4. rade za tieto poskytnuté úkony :

A/ náhrada trov právneho zastúpenia za poskytnuté úkony právnych služieb pred súdom prvého stupňa - prevzatie a príprava zastúpenia 12.3. 2009 - § 10 ods. 1, § 14 ods. 1 písm. a/ Vyhl. MS SR č. 655/2004 Z.z. - 71,37 Eur,

- písomné podanie vo veci samej 20.03.2009 - § 10 ods. 1, (-20%), - 57,10 Eur,

- účasť na pojednávaní dňa 10.7. 2009 - § 10 ods. 1, § 14 ods. 1 - (-20%), 57,10 Eur,

- účasť na vyhlásení rozhodnutia dňa 23.10.2009 - § 10 ods. 1, § 14 ods. 4 -(-20%) - 65,06 Eur,

B/ náhrada trov právneho zastúpenia za poskytnuté úkony právnych služieb pred odvolacím súdom

- písomné podanie vo veci samej zo dňa 31.05.2010 - vyjadrenie k odvolaniu - § 10 ods. 1, § 13 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. c) citovanej vyhlášky - 65,06 Eur

C/ náhrada trov právneho zastúpenia za poskytnuté úkony právnych služieb pred súdom prvého stupňa po odvolacom konaní

- písomné podanie vo veci samej zo dňa 11.05.2011 - vyjadrenie k uzneseniu a k vyjadreniam žalobcu - § 10 ods. 1, § 13 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. c) citovanej vyhlášky - 40,66 Eur

- účasť na pojednávaní dňa 29.09.2011 - § 10 ods. 1, § 14 ods. 1 - 40,66 Eur,

- účasť na vyhlásení rozsudku dňa 11.10.2011 - § 10 ods. 1, § 14 ods. 4 - 10,17 Eur,

- písomné podanie vo veci samej - vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 03.11.2011 - § 10 ods. 1, § 13 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. c) citovanej vyhlášky - 40,66 Eur

E/ náhrada trov právneho zastúpenia za poskytnuté úkony právnych služieb v dovolacom konaní

- dňa 6. 3.2013 - písomné podanie vo veci samej vyjadrenie k dovolaniu - § 10 ods. 1, § 13 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. c/cit. vyhl. - 40,66 Eur

F/ náhrada trov právneho zastúpenia za poskytnuté úkony právnych služieb pred súdom 1. stupňa po dovolacom konaní

- dňa 4. 8. 2014 - písomné podanie vo veci samej - vyjadrenie vo veci samej § 10 ods. 1, § 13 ods. 2, § 13a ods. 1 písm. c/ cit. vyhl. - 40,66 Eur

- dňa 2. 12. 2014 - účasť na pojednávaní § 10 ods. 1, § 13 ods. 2, § 13a ods. 1 písm. c/ cit. vyhl. - 40,66 Eur

1/6 Režijného paušálu vo výške 15,39 Eur

spolu : 585,21 Eur

Náhradu trov konania žalovaného v 5. rade za tieto poskytnuté úkony :

A/ náhrada trov právneho zastúpenia za poskytnuté úkony právnych služieb pred súdom prvého stupňa - prevzatie a príprava zastúpenia 12.3. 2009 - § 10 ods. 1, § 14 ods. 1 písm. a/ Vyhl. MS SR č. 655/2004 Z.z. - 71,37 Eur,

- písomné podanie vo veci samej 20.03.2009 - § 10 ods. 1, (-20%), - 57,10 Eur,

- účasť na pojednávaní dňa 10.7. 2009 - § 10 ods. 1, § 14 ods. 1 - (-20%), 57,10 Eur,

- účasť na vyhlásení rozhodnutia dňa 23.10.2009 - § 10 ods. 1, § 14 ods. 4 -(-20%) - 65,06 Eur,

B/ náhrada trov právneho zastúpenia za poskytnuté úkony právnych služieb pred odvolacím súdom

- písomné podanie vo veci samej zo dňa 31.05.2010 - vyjadrenie k odvolaniu - § 10 ods. 1, § 13 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. c) citovanej vyhlášky - 65,06 Eur

C/ náhrada trov právneho zastúpenia za poskytnuté úkony právnych služieb pred súdom prvého stupňa po odvolacom konaní

- písomné podanie vo veci samej zo dňa 11.05.2011 - vyjadrenie k uzneseniu a k vyjadreniam žalobcu
- § 10 ods. 1, § 13 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. c) citovanej vyhlášky - 40,66 Eur
- účasť na pojednávaní dňa 29.09.2011 - § 10 ods. 1, § 14 ods. 1 - 40,66 Eur,
- účasť na vyhlásení rozsudku dňa 11.10.2011 - § 10 ods. 1, § 14 ods. 4 - 10,17 Eur,
- písomné podanie vo veci samej - vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 03.11.2011 - § 10 ods. 1, § 13 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. c) citovanej vyhlášky - 40,66 Eur

E/ náhrada trov právneho zastúpenia za poskytnuté úkony právnych služieb v dovolacom konaní
- dňa 6. 3.2013 - písomné podanie vo veci samej vyjadrenie k dovolaniu - § 10 ods. 1, § 13 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. c/cit. vyhl. - 40,66 Eur

F/ náhrada trov právneho zastúpenia za poskytnuté úkony právnych služieb pred súdom 1. stupňa po dovolacom konaní
- dňa 4. 8. 2014 - písomné podanie vo veci samej - vyjadrenie vo veci samej § 10 ods. 1, § 13 ods. 2, § 13a ods. 1 písm. c/ cit. vyhl. - 40,66 Eur
- dňa 2. 12. 2014 - účasť na pojednávaní § 10 ods. 1, § 13 ods. 2, § 13a ods. 1 písm. c/ cit. vyhl. - 40,66 Eur

1/6 Režijného paušálu vo výške 15,39 Eur

spolu : 585,21 Eur

Náhradu trov konania žalovaného v 6. rade za tieto poskytnuté úkony :

A/ náhrada trov právneho zastúpenia za poskytnuté úkony právnych služieb pred súdom prvého stupňa
- prevzatie a príprava zastúpenia 12.3. 2009 - § 10 ods. 1, § 14 ods. 1 písm. a/ Vyhl. MS SR č. 655/2004 Z.z. - 71,37 Eur,

- písomné podanie vo veci samej 20.03.2009 - § 10 ods. 1, (-20%), - 57,10 Eur,
- účasť na pojednávaní dňa 10.7. 2009 - § 10 ods. 1, § 14 ods. 1 - (-20%), 57,10 Eur,
- účasť na vyhlásení rozhodnutia dňa 23.10.2009 - § 10 ods. 1, § 14 ods. 4 -(-20%) - 65,06 Eur,

B/ náhrada trov právneho zastúpenia za poskytnuté úkony právnych služieb pred odvolacím súdom
- písomné podanie vo veci samej zo dňa 31.05.2010 - vyjadrenie k odvolaniu - § 10 ods. 1, § 13 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. c) citovanej vyhlášky - 65,06 Eur

C/ náhrada trov právneho zastúpenia za poskytnuté úkony právnych služieb pred súdom prvého stupňa po odvolacom konaní

- písomné podanie vo veci samej zo dňa 11.05.2011 - vyjadrenie k uzneseniu a k vyjadreniam žalobcu
- § 10 ods. 1, § 13 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. c) citovanej vyhlášky - 40,66 Eur
- účasť na pojednávaní dňa 29.09.2011 - § 10 ods. 1, § 14 ods. 1 - 40,66 Eur,
- účasť na vyhlásení rozsudku dňa 11.10.2011 - § 10 ods. 1, § 14 ods. 4 - 10,17 Eur,
- písomné podanie vo veci samej - vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 03.11.2011 - § 10 ods. 1, § 13 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. c) citovanej vyhlášky - 40,66 Eur

E/ náhrada trov právneho zastúpenia za poskytnuté úkony právnych služieb v dovolacom konaní
- dňa 6. 3.2013 - písomné podanie vo veci samej vyjadrenie k dovolaniu - § 10 ods. 1, § 13 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. c/cit. vyhl. - 40,66 Eur

F/ náhrada trov právneho zastúpenia za poskytnuté úkony právnych služieb pred súdom 1. stupňa po dovolacom konaní
- dňa 4. 8. 2014 - písomné podanie vo veci samej - vyjadrenie vo veci samej § 10 ods. 1, § 13 ods. 2, § 13a ods. 1 písm. c/ cit. vyhl. - 40,66 Eur
- dňa 2. 12. 2014 - účasť na pojednávaní § 10 ods. 1, § 13 ods. 2, § 13a ods. 1 písm. c/ cit. vyhl. - 40,66 Eur

1/6 Režijného paušálu vo výške 15,39 Eur

spolu : 585,21 Eur

Celkom : 3806,52 Eur k domu bolo potrebné pripočítať DPH 20 % 761,30 Eur = 4567,82 Eur.

Čo sa týka režijného paušálu, tu súd, ako už vyššie uviedol, vychádzal z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR z 31. 8. 2010, sp. zn. 5Sžo/205/2010, v tom zmysle, že režijný paušál v zmysle § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. patrí za jednotlivé úkony právnej služby bez ohľadu na to, koľko klientov advokát zastupuje, nakoľko pri zastupovaní viacerých osôb v zmysle § 13 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. ide o spoločné úkony, a preto náhrada režijného paušálu sa nenásobí počtom klientov ani neznižuje o 20 %, resp. od 1.6.2010 o 50 %. Preto priznal režijný paušál jednotlivo len jedenkrát za každý úkon právnej služby, to znamená $4 \times 6,95 \text{ Eur} = 27,80 \text{ Eur}$ túto sumu vydellil súd 7 (počtom úspešných žalovaných) a $1/7$ zo sumy režijného paušálu $3,97 \text{ Eur}$, $1 \times 7,21 \text{ Eur} + 4 \times 7,41 \text{ Eur} + 2 \times 7,81 \text{ Eur} + 2 \times 8,04 \text{ Eur} = 68,54 \text{ Eur}$ túto sumu vydellil šiestimi, nakoľko bolo už len 6 účastníkov konania t. j. $11,42 \text{ Eur}$. Spolu je to suma tvoriaca režijný paušál vo výške $3,97 \text{ Eur} + 11,42 \text{ Eur} = 15,39 \text{ Eur}$. Túto sumu vydellil súd 7 (počtom úspešných žalovaných) a $1/7$ zo sumy režijného paušálu t.j. $13,76 \text{ Eur}$ a prirátal k náhradám za jednotlivé úkony právnej služby u každého žalovaného jednotlivo, čím tak u každého z týchto účastníkov konania dostal základ pre výpočet DPH.

Pretože žalovaní, ktorým súd priznal náhradu trov konania, sú v konaní právne zastúpení, platobným miestom na poukázanie priznanej sumy na náhradu trov, a to v celom rozsahu, je v zmysle ust. § 149 ods.1 O.s.p. účet (adresa sídla) ich právneho zástupcu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia cestou tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove.

Podľa § 205 ods. 1 O.s.p. v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa § 205 ods. 2 O.s.p. odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p.,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O.s.p.),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 251 ods. 1 O.s.p., ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.